

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu”

Acest îndemn serios este scris în așa-numita „predică de pe munte”. Ea aparține învățăturilor de nivel înalt pe care Isus le-a dat ucenicilor Săi în mijlocul mulțimii. Când El le cere ucenicilor să caute întâi Împărăția lui Dumnezeu, atunci El face o deosebire între ei și națiuni sau popoarele pământului, cărora încă nu li Se adresase până atunci. La națiunile pământului care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, era foarte normal ca năzuința lor să constea în a fi stăpâni pe greutățile vieții. Când ei întrebau plini de grijă: „Ce vom mânca? Ce vom bea? Cu ce ne vom îmbrăca?”, atunci aceasta nu era de mirare, iar Domnul întregului pământ nu le făcea niciun reproș din cauza aceasta. Ucenicii, în schimb, aveau un Tată ceresc care nu numai că știa ce au ei nevoie, ci care era suficient de puternic și de binevoitor ca să nu-i lase să piară din lipsa celor necesare vieții.

De când îndemnul: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu” [Matei 6.33] a fost dat ucenicilor de către Domnul și Mântuitorul care trăia pe pământ, au trecut secole. De mult a urmat pentru *toți* oamenii invitația să facă uz de harul lui Dumnezeu, pentru că moartea jertfitoare pe care a suferit-o de bunăvoie Fiul lui Dumnezeu, trebuia, după voia lui Dumnezeu, să fie în folosul nu numai a unei anumite clase de oameni, ci a *tuturor* oamenilor. De aceea, cuvântul Domnului: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și – așa se spune mai departe - și dreptatea Lui”, adică a lui Dumnezeu, se adresează oricui, fără excepție și, să adăugăm imediat, totul depinde de poziția pe care fiecare om o ia față de această invitație. Despre expresia „Împărăția lui Dumnezeu” ar fi unele lucruri de spus, dar acestea nu fac parte din această scurtă lucrare. Pentru noi contează aici numai o utilizare, potrivit sensului, a unui cuvânt al Domnului, adică de a face limpede cititorului, care este pentru el cea dintâi necesitate. Și astfel dorim să îmbrăcăm în cuvinte puțin diferite îndemnul Domnului către ucenicii Săi. Acelor cititori ai noștri, care încă nu au un Dumnezeu și Tată personal, vrem să le spunem: „*Căutați întâi* să vă puneți problema în ordine cu Dumnezeu. „Scrieți-vă înainte de toate în inimă cuvântul apostolilor: «Vă rugăm, pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!» Căutați-L pe Isus și lumina Sa; orice altceva nu vă ajută.”

Și nouă înșine, ca și tuturor cititorilor care au experimentat deja pentru ei harul lui Dumnezeu, vrem din nou să ne punem urgent pe inimă și pe conștiință:

„Căutați *întâi* să vă consacrați viața Domnului! Căutați înainte de toate onoarea Sa! Căutați să vă urmați drumul în dreptate și sfințenie înaintea Sa! Familia, afacerea, slujba pe viață și așa mai departe, și așa mai departe – totul urmează abia în al doilea rând.”

Cuvințelul „*întâi*” este deci cel pe care vrem să punem accentul. Într-adevăr, el este extrem de important în legătură cu versetul nostru. Oare nu există printre proprii concetățeni, deci printre cei care își spun creștini, ca și din alte popoare creștine, chiar mulți care de-a dreptul ajung la indignare când li se mărturisește: Lucrul cel mai important este: Rezolvați-vă *întâi* problema cu Dumnezeu! *Întâi* împăcați-vă cu Dumnezeu!? Oare ce altceva mai important ar putea să existe? Că pe pământ există îndatoriri de îndeplinit, îndatoriri importante, sigur că nu vrem să contestăm. Noi toți avem locul nostru în viața aceasta. Fie: elevi, studenți, angajați, negustori, funcționari, personalități conducătoare în comerț, în industrie sau în viața politică, fie copii, fie părinți sau astfel de oameni cărora li se încredințează îngrijirea altora – noi toți avem îndatoririle noastre pământești și vai de noi dacă le neglijăm! Dar celălalt lucru este mai important și mai

mare. Căci toate lucrurile care sunt în legătură cu pământul acesta, oricât de frumoase și de mărețe ar fi, oricât de mari și de nobile, aparțin lucrurilor „clătinate, ca fiind făcute”. Chiar cerurile vor trece cu vuiet mare și elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse, și pământul și lucrările de pe el vor fi arse în întregime. (Evrei 12.27; 2 Petru 3.10.) *Tot* ce este pământesc este trecător. Toate marile imperii, care au fost întemeiate de oameni mari, au trecut. Unde este imperiul lui Alexandru, imperiul cezarilor, imperiul marilor împărați și regi germani, imperiul lui Napoleon? Ele toate au venit și s-au dus, iar în viitor nu va fi altfel. Dar odată va veni Unul și Lui I se va da stăpânire și glorie și o Împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită (compară cu Daniel 7.14). Și Acest Unul Se numește *Isus Hristos*. Despre El, pe al Cărui umăr va fi domnia, profetul spune: „Și-I vor pune numele: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte al eternității, Domn al păcii” (Isaia 9.6). Și toți cei care vin în părtășie personală cu Acest „Dumnezeu puternic”, „primesc o împărăție *neclintită*”.

De aceea, nu avem noi dreptul să vorbim despre aceste lucruri ca fiind mai mărețe și să caracterizăm ca fiind lucrul cel mai important pentru om, să-și clarifice relația față de Domnul domnilor? Este cumva o dovadă de: evadare din viață, pesimism, incapacitate de a înfrunta viața și visări fantastice sau toate câte se mai pot susține, dacă cineva urmează îndemnul Învățătorului divin? Nu, de trei ori nu. Este, pur și simplu, *înțelept* să luăm în seamă indicațiile Cuvântului lui Dumnezeu și este nebunește să le respingem. Aici este vorba despre valori eterne. Niciun om care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu nu va regreta aceasta vreodată. Dar despre cei care urăsc acest Cuvânt este scris: Ei iubesc moartea. *Ferice* de cei care Îl păzesc! Ferice, etern ferice de cei care Îl găsesc pe Cel care este Însuși Cuvântul, Isus Hristos, Cuvântul etern. Numai cel care Îl găsește a găsit *viața*. Dar, pe de altă parte, dintre cei cărora li s-a acordat viața eternă, sunt cu adevărat fericiți în timpul de acum numai cei care caută să trăiască potrivit gândurilor lui Dumnezeu, care rămân în dragostea lui Isus, în timp ce dorința profundă a inimii lor este să țină poruncile Sale. Căci numai astfel bucuria *Sa* este partea lor și bucuria *lor* este deplină (compară cu Ioan 15.10,11). De asemenea, numai o viață călcând pe urmele Sale produce roadele care vor fi regăsite în eternitate, roade spre *onoarea* Aceluia care dă puterea de a le produce.

Și acum încă o dată, să rezumăm pe scurt:

Departe de noi să gândim meschin despre oameni cărora le stă în față pe pământ un scop mare și nobil, și care caută să-l atingă cu lupte și jertfe. Astfel de oameni merită stima noastră, și, în funcție de circumstanțe, și dragostea noastră. Dar cu litere de fier este scris și atât timp cât vor trăi oameni pe pământ, acest cuvânt își va păstra puterea:

„Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.”